

дѣто се запозналъ съ Маркса и се обърналъ отъ прудонистъ въ марксистъ. Въ 1870 се оженилъ за Маркова дъщеря, и се върналъ въ Парижъ. Замѣсенъ въ комуната, билъ принуденъ да бѣга въ Испания, отъ дѣто се върналъ слѣдъ амнистіята. Въ 1891 Л. биде избранъ отъ работниците въ Лилъ за народенъ прѣдставителъ. Отъ тогава се е борилъ смѣло за правата на работниците въ Франция. Той е писалъ много въ французскитѣ, английскитѣ и нѣмскитѣ вѣстници. Отъ книгитѣ и брошуритѣ му по-извѣстни сжъ: *Правото за мързела; Ремията на капитала* (български прѣводъ на Г. Бакалова, Шуменъ, 1892); *Еволюцията на собствеността; Икономическия материализмъ на Карла Маркса; Августъ Бабелъ* (български прѣводъ на Н. Хр. Габровски, Шуменъ, 1892). На езика ни има и *Полъ Лафаргъ*, кратка биографийка отъ Осипа Цепкина, прѣвелъ С. С. Н. (Севлиево, —).

Лафетъ, *герм.* Задната частъ на кола, върху която лежи топъ.

Лафитъ (*Жакъ*). Французски банкиръ и държавникъ, род. отъ бѣдни родители въ Байона, въ 1767; умр. въ Парижъ въ 1844. Отъ писаръ на богатия банкирънъ Перго въ Парижъ, той достигналъ да наслѣди работата му (1809). Скоро Л. се обогатилъ толкова, че добилъ европейска извѣстностъ. Когато Наполеонъ се върналъ отъ Елба, Лудовикъ XVIII-и оставилъ на съхранение у него една голѣма сума; и слѣдъ ватерлооската битва Наполеонъ му повѣрилъ 5,000,000 лева, които той укрилъ, макаръ правителството да се опитало да тури на тѣхъ ржка. Отпослѣ, той билъ народенъ прѣд-

ставителъ и се радвалъ на най-голяма популярностъ въ Парижъ. Когато избухнала революцията въ 1830, той писалъ на орлеанския дукъ: «Вамъ прѣдстои да си изберете едно отъ двѣтъ: короната или паспорта». И той доставилъ щедро изискуемитѣ отъ случая срѣдства. Новия кралъ му възложилъ да образува кабинетъ, консервативний характеръ на който поврѣдилъ популярността му. Между това, и банковитѣ му работи се побъркали, та билъ принуденъ да продаде цѣлия си имотъ за да исплати дълговетѣ си. Една народна подписка му упазила двореца му въ Парижъ. Избранъ прѣдставителъ отъ Парижъ, Л. станалъ водителъ на опозицията и все по-дѣятеленъ колкото повече правителството напущало началата на революцията отъ 1830. Въ 1843, за голѣмо неудоволствие на двора, той билъ избранъ прѣдсѣдателъ на камарата; нѣ слѣдъ нѣколко мѣсеца починялъ.

Лафонтенъ (*Жанъ де*). Най-отличний французски поетъ-баснописецъ, род. въ Шато-Тиери въ Шампания, умр. въ Парижъ (1621 — 1695). Въ младитѣ си години не се научилъ токо-речи нищо, и на 20-годишна възраст билъ испратенъ отъ баща си да се учи въ реймското богословско училище. Никога никой по-странно не се е мамилъ за естеството на прѣдназначението си колкото когато Л. почналъ да се готви за духовно звание. Слѣдъ година-двѣ, Л. напусналъ богословското училище и, както Боало, Молиеръ и др., училъ правото. Още въ богословското училище той проявилъ вкусъ къмъ класицитѣ и поезията. Разсѣянъ, мечтателъ, мързеливъ, пороченъ до постѣд-